

НАПРЯМ 4. ПЕРСПЕКТИВИ СТРАТЕГІЇ ІНВЕСТИЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

Гуткевич С.О.

*доктор економічних наук, професор,
завідувач кафедри міжнародної економіки
Національного університету харчових технологій
м. Київ, Україна*

СТРАТЕГІЯ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЯМИ

Стратегія управління інвестиціями пов'язана з реалізацією концепції інвестиційної політики, реалізація якої обумовлена перш за все системою радикалізації господарських рішень у соціальній сфері. Аналіз інвестування в аграрній сфері свідчить про її залежність від багатьох факторів, таких як скорочення державного фінансування і об'єктів іноземних інвестицій, ризик галузі, рівень інфляції, розлад матеріально-технічного забезпечення. На сучасному етапі держава не має можливості підтримати товаровиробників.

Розвиток економіки аграрного сектору здійснюється на основі національних довгострокових інвестиційних програм, спрямованих на реформування галузі та її розвиток. Інвестиційні програми конкретизуються на регіональному рівні інвестиційними проектами, які являються цільовими, галузевими і розробляються з урахуванням загальної економічної ситуації у регіоні, що дозволяє визначити пріоритетні об'єкти інвестування в аграрному секторі економіки.

Динаміка інвестування в Україні характеризується зниженням інвестиційної активності й інвестиційного попиту. Основними факторами, що обмежують обсяги інвестицій, є зниження інвестиційної привабливості об'єктів і скорочення джерел їхнього фінансування.

Інвестиційний попит рентабельних підприємств обмежується внаслідок низького рівня норми прибутку, високого рівня оподаткування, росту заборгованості і неплатежів. Формування

інвестиційної привабливості – це частина системи управління інвестиційним процесом, що узагальнює безліч елементів, що знаходяться у відносинах і зв'язках один з одним і утворюють визначену упорядкованість, цілісність, єдність. Як і будь-який процес, інвестування вимагає управління і здійснюється через функції, з урахуванням дії визначених законів і принципів.

На основі вивчення й узагальнення інвестиційного розвитку пропонується модель формування стратегії на сучасному етапі розвитку що включає декілька етапів і рівнів.

Перший етап – вкладення капіталу в об'єкти інвестування, що мають доходи, з урахуванням умов і факторів пріоритетності, привабливості і прибутковості як регіонів, так і окремих підприємств.

Другий етап – інвестування з метою активізації діяльності підприємств і ліквідації причин спаду виробництва за рахунок одержання і використання власних джерел інвестування.

Третій етап – визначає необхідність стратегії інвестування, виходячи з економічної мети інвестування – одержання доходу /прибутку/ як основного джерела розвитку будь-якого суб'єкта діяльності.

Стратегія інвестування формується з урахуванням форм інвестицій, джерел і напрямків інвестування, а на регіональному рівні направлена на активізацію інвестиційної діяльності для здійснення регіональних економічних реформ на основі перерозподілу повноважень центра і регіонів і поступовим розширенням прав управлінських органів. Інвестиційна привабливість регіональних програм розвитку, наприклад, галузей, об'єднань, буде активізувати державну регіональну політику.

Рівень національної або загальнодержавної інвестиційної діяльності пов'язаний з економічними реформами в економіці, земельною реформою, реформою в законодавчій сфері. На першому рівні управлінське рішення про вкладення коштів приймається інвестором самостійно з урахуванням визначених умов. На другому і третьому рівнях управління інвестуванням здійснюється на основі державного регулювання інвестиційного процесу.

Інвестиційний процес на всіх рівнях включає і поєднує можливі джерела інвестування виробництва, віддаючи пріоритети внутрішнім ресурсам суб'єкта господарювання, що позитивно відіб'ється на

ефективності діяльності. Управління інвестиційним процесом розглядається з урахуванням мети діяльності об'єкту інвестування, факторів які впливають на нього.

Стратегія управління інвестиціями залежить від політики держави, нормативно-законодавчої бази, економічної стабільності. Загальні функції управління: планування, організація, координація, аналіз, контроль направлені на ефективність діяльності та пов'язані з наступними важливими задачами: допомога передбачення перспектив розвитку регіону; сприяння раціональному використанню наявних ресурсів регіону (трудових, природних, фінансових та інших); грамотне планування дозволяє знизити рівень інвестиційного ризику та підвищити ефективність інвестування на регіональному рівні.

Для розвитку регіонів важливо вкладати капітал в пріоритетні об'єкти, так як інвестиційний процес дозволяє отримати прибуток при збільшенні об'єму капіталу та при якісному його використанні. Інвестування в соціальну сферу обумовлено якісним удосконаленням організації сільськогосподарського виробництва, здійснюваним на інноваційній основі, що буде стимулювати інвестиційний процес в галузях агропромислового комплексу.

Основною метою запропонованою моделі є досягнення економічного та соціального ефекту. Саме мета обумовила задачі, а вони сприяють виконанню поставленої мети, які є взаємозалежними. Отримання прибутку та досягнення соціального ефекту дозволять покращити економічний стан об'єкту інвестицій.

Соціальна оцінка ефективності і інвестицій залежить і визначається системою оцінок – індикаторів рівня і якості життя. Пріоритетними повинні стати інтереси людини як головного суб'єкта інвестування, це сприяє покращенню соціально-економічної обстановки в країні, яка в свою чергу дуже впливає на динаміку надходжень інвестицій в країну. При прийнятті будь-якого інвестиційного рішення необхідно аналізувати, досліджувати ієрархію життєвих цінностей (фізіологічний рівень, безпека життя, положення в суспільстві). В сучасних умовах зростає роль знань та інформації, вони стають товаром, тому виникає потреба переорієнтувати інвестиції на людину. В майбутньому вони принесуть прибуток, але держава повинна забезпечити людині гарні соціально-побутові умови: освіту, медичне обслуговування, безпеку життєдіяльності.